

Ved den almindelige strafudmåling lægges i reglen særlig vægt på den dømtes kriminelle fortid og på handlingens grovhed og farlighed. Det gælder både ungdomsfængselsstraffen og de relativt tidsbestemte foranstaltninger, arbejds- og sikkerhedsforvaring, at de anvendes over for personer, der tidligere har overtrådt loven, og hvis kriminalitet har en vis vedholdende karakter, der kan være mere eller mindre farlig for samfundet. Det gælder imidlertid også alle tre foranstaltninger, at behandlingen ikke adskiller sig væsentligt fra behandlingen i andre anstaltstyper under fængselsvæsenet, ligesom klientelet ikke på nogen måde klart adskiller sig fra det klientel, som befinder sig dels i de almindelige fængsler, dels i sær-fængsel og forvaring efter § 70, jfr. § 17. Domstolene har til dels taget konsekvenserne af denne tingenes tilstand og i stadigt svindende grad gjort brug af arbejds- og sikkerhedsforvaring.

Tidsbestemte interneringer strider under disse omstændigheder ikke blot mod fremherskende humanitetsideer i vort samfund, men de afviger også fra almindelige retfærdighedsforestillinger. Disse forestillinger præger også det klientel, som foranstaltningerne anvendes på, og som kan have svært ved at forstå, hvorfor de skal behandles anderledes end andre kriminelle, med hvem de sammenligner sig. Heller ikke ved arbejds- eller sikkerhedsforvaring retfærdiggør behandlingsresultaterne anvendelsen af den relativt ubestemte hensiddelsestid.

Ud fra foranstående almindelige betragtninger foreslås straffelovens foranstaltninger, ungdomsfængsel samt arbejds- og sikkerhedsforvaring, ophævet.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1 og nr. 2.

Forslagene er af redaktionel karakter som følge af, at ungdomsfængselsinstituttet og sikkerhedsforvaringen foreslås helt ophævet.

Til nr. 3, nr. 4, nr. 5, nr. 6, nr. 7, nr. 8 og nr. 9.

Forslagene er af redaktionel karakter som følge af, at de relativt tidsbestemte foranstaltninger, arbejds- og sikkerhedsforvaring, der omhandles i kapitel 8, helt ophæves.

Til § 2.

Til stk. 1.

Loven træder først i kraft den 1. januar 1973, for at man kan få en rimelig tid til foranstaltningernes afvikling.

Til stk. 2.

Domme til ungdomsfængsel, arbejds- og sikkerhedsforvaring, der er afsagt, og hvor fuldbyrdelsen er påbegyndt før denne lovs ikrafttræden, men endnu ikke tilendebragt, omsættes til fængselsstraf i overensstemmelse med forslaget i stk. 2. Ved fastsættelsen af den højeste fængselsstraf, hvortil foranstaltningerne kan omsættes, er for ungdomsfængsel og arbejds- og sikkerhedsforvaring foreslået de åremål, udover hvilke de indsatte efter de hidtidige regler normalt ikke kunne tilbageholdes i anstalterne, medens sikkerhedsforvaring højst kan omsættes til 8 års fængsel, uanset at løsladelse fra sikkerhedsforvaring efter de nugældende regler ikke er obligatorisk før efter 20 års forløb. Det er ved valg af 8 år som maksimum ved denne omsætning tilsigtet at markere en væsentlig formildelse i forhold til lovens nuværende § 66. Det er dog herved også taget i betragtning, at 8 år ifølge en tidligere formulering af § 66 var mindste hensiddelsestid i gentagelsestilfælde.

Til stk. 3.

Bestemmelsen foreslås for at forebygge den situation, at omsætning til fængselsstraf kommer til at betyde en faktisk skærpelse af straffen, hvilket ville være stik imod ændringsforslagets hensigt.

Til stk. 4.

Når en foranstaltning omsættes til fængselsstraf, anvendes — med den i stk. 3 omtalte delvise undtagelse — de for fængselsstraf almindeligt foreskrevne regler om løsladelse på prøve.

Til stk. 5.

Her er tale om en ren overgangsbestemmelse til afvikling af genindsættelser m. v. i anledning af vilkårsovertrædelse efter prøveløsladelse fra en af de her omhandlede foranstaltninger, når prøveløsladelsen er sket før denne lovs ikrafttræden, og før omsætning har kunnet finde sted, medens vilkårsovertrædelsen er sket efter dette tidspunkt. Kun i disse tilfælde træffes afgørelsen af retten og da efter samme regler som anført i straffelovens § 59 og § 60.